sportul Magazin

ARBITRAJUL, CEA DE A DOUA PASIUNE A LUI DINULESCU

A trecut un sfert de secol de cînd balonul rotund l-a prins în vrăjile sale. În 1944, a descifrat primele taine la Unirea Tricolor și apoi, după 20 de ani, și-a încheiat bogata activitate competițională, la Progresul București, după ce mai evoluase sub culorile lui Dinamo București, Știința Iași, Știința Timișoara și Farul. În două decenii și-a drămuit timpul între stadion și școală, fiind la fel de pasionat după balonul rotund, ca și după formulele chimice. Astăzi, C. Dinulescu este un apreciat inginer la Banca Națională a R.S. România.

A rămas credincios balonului rotund. În 1965—66 a urmat o școală de arbitri și, la scurt timp după absolvire, a fost promovat în lotul republican. De atunci, sînt rare duminicile în care pe Dinulescu să nu-l găsești pe un teren, fie din Capitală, fie dintr-o altă localitate din țară.

Pe arbitrul C. Dinulescu l-am reîntîlnit zilele trecute, după împlinirea vîrstei de 40 de ani. După felicitări, am început să discutăm. Bine-înțeles, despre... fotbal.

— Cine crezi că va cîștiga campionatul ?

— Nici nu știu, și chiar dacă aș avea calități de prezicător, tot n-aș putea răspunde. Știți, un arbitru nu e bine să-și spună părerea, să dea pronosticuri.

— Atunci, spune-mi ce-ți dorești ca arbitru ?

— Vrei să fiu sincer ? Aș vrea să devin arbitrul nr. 1 al țării și un nume în rîndul cavalerilor fluierului cu ecuson F.I.F.A. Un vis îndrăzneț, nu ? Nu am încă ecusonul și mă gîndesc să conduc întîlniri cu miză în competițiile internaționale. Mulți mă vor considera utopist, lipsit de modestie, însă vreau să vă mărturisesc că atunci cînd am devenit arbitru, acest lucru mi l-am propus. Altfel, nu mai reintram pe gazon. Și pentru ca să mi se împlinească dorința, mă pregătesc continuu. Citesc tot ce este nou despre fotbal și arbitraje, fac antrenamente pentru îmbunătățirea condiției fizice...

— Activitatea de pînă acum îți dă speranțe în această direcție ?

— Și da și nu. Am debutat în divizia A, în 1970, conducînd meciul Dinamo Bacău — Politehnica Iași. Și, după părerea cronicarilor, n-a fost chiar un pas cu dreptul. De-atunci, am mai arbitrat 4 jocuri, ultimele două multumind pe toată lumea și, în primul rînd, pe mine.

— Experiența acumulată ca jucător te ajută în arbitraj ?

— Enorm. Cunoscînd micile și marile abateri ce pot fi săvîrșite pe teren, pot lua măsurile corespunzătoare și pot astfel aplica întocmai prevederile regulamentului.

— Apropo de regulament : sper că nu te vei supăra, amintindu-ți de singura ta eliminare ca jucător...

— Neplăcută amintire. Atunci, în meciul România — Ungaria, amărăciunea mea a fost cu atît mai mare cu cît nu săvîrșisem nici o infracțiune. Dar ce-am putut face altceva decît să mă supun deciziei arbitrare a conducătorului jocului ? Acum, ca arbitru cînd iau o asemenea hotărîre, cîntăresc bine faptele și nu acționez după simpla impresie.

— Cum reacționezi cînd deschizi ziarele și te întîlnești cu stelele sau notele date arbitrajelor tale ?

— Mă bucur sau mă întristez, de la caz la caz. Dar, cînd văd notele date în ziar reanalizez deciziile din meciul respectiv pentru a vedea cine a avut dreptate: eu sau... cronicarul ? Și, uneori, se întîmplă să fiu de acord cu el.

— O ultimă întrebare: ce preocupări ai în afara activității profesionale și a fotbalului ?

— Înainte de toate, creșterea și educarea băiatului meu. Se numește Dinu și are opt ani. Probabil că dorești să afli dacă-l voi face fotbalist. Mi-ar face plăcere să-l văd jucînd într-o mare echipă bucureșteană, dar pe el îl atrage bicicleta. Nu este însă exclus ca fotbalul să obțină victoria finală, ca în atîtea cazuri...

Pompiliu VINTILĂ

ÎN LUMEA... STELELOR

Cele 184 de partide disputate pînă acum în campionatul de fotbal al diviziei A, au fost conduse de 35 de arbitri. A. Bentu și Gh. Limona au condus cîte 10 partide ; C. Nițescu și V. Dumitrescu cîte nouă ; C. Bărbulescu, C. Petrea, Al. Pîrvu, C. Ghemigean, Gh. Popovici și S. Mureșan cîte opt.

După 23 de etape au fost acordate 791 de stele ; în 100 de meciuri au fost acordate cîte cinci stele ; în 53, cîte patru stele ; în 24 cîte trei stele; în trei, cîte două stele ; într-unul, o stea ; iar în trei, nici o stea. De aici reiese că în proporție de 83,14% au fost acordate cîte patru sau cinci stele.

Un clasament al cavalerilor fluierului pe baza mediei stelelor (se întocmește raportînd totalul stelelor obținute la numărul întîlnirilor conduse ; în calcul intră doar cei ce au condus minimum cinci partide) : 1. V. Dumitrescu 4,88 (44:9) ; 2. C. Ghemigean 4,87 (39:8), 3. V. Pădureanu 4,83 (29:6) ; 4—5. C. Petrea și Gh. Popovici 4,62 (37:8), 6. N. Petriceanu 4,60 (23:5) ; 7. A Bentu 4,50 (45:10) ; 8. A. Pîrvu 4,50 (36:8) ; 9. C. Nițescu 4,44 (40:9); 10. Em. Vlaiculescu 4.40 (22:5) ; 11. C. Bărbulescu 4,37 (35:8) ; 12. O. Comșa 4,33 (26:6) ; 13. Gh. Limona 4,30 (43:10) ; 14. O. Anderco 4,28 (30:7) ; 15. Gr. Bîrsan 4,14 (29:7).

V. ADRIAN

REFLECȚII FOTBALISTICE

Antrenorul care introduce la timp forțe noi în luptă, dovedește pricepere în folosirea rezervelor... interne !

Adversarul scos din ritm, nu trebuie scos și din... „sărite" !

Arbitrul care trece cu vederea unele situații, trebuie trecut și el cu... vederea !

Cînd mitul invincibilității nu-i decît un mit, echipa rămîne mai mult în mitologie decît în... campionat.

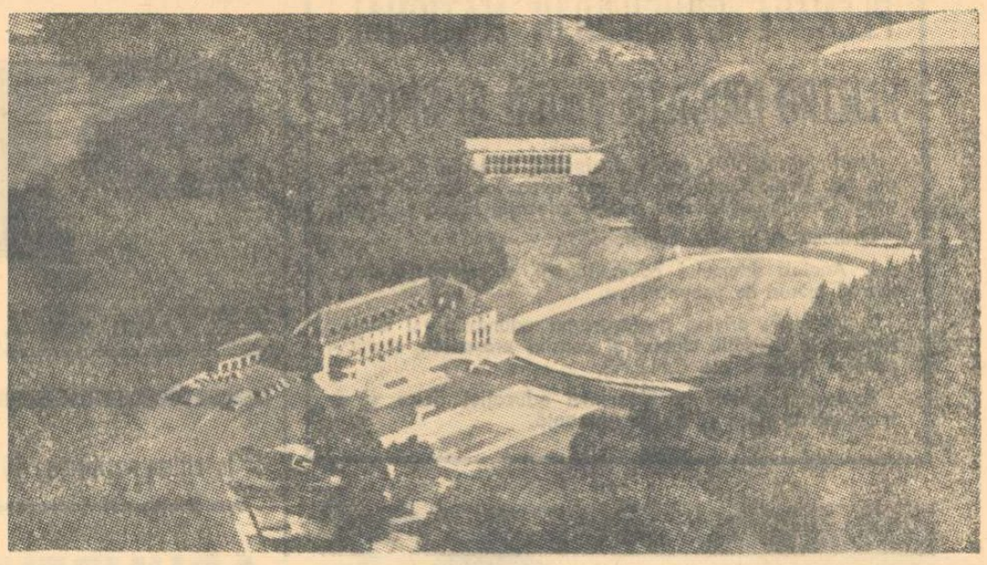

Vedere aeriană a școlii sportive din Hennef.

NOTE DE DRUM DIN R. F. A GERMANIEI

UN ELDORADO SPORTIV

La sfîrșitul vizitei, cînd doamna Jacobi, soția directorului școlii, mi-a întins cartea de impresii, n-am stat nici o clipă în cumpănă înainte de a așterne următoarele rînduri : **„Cine vrea să vadă ce este în stare să facă fotbalul — uneori chiar împotriva intereselor sale înguste și exclusive — acela să vină aci și să vadă Școala sportivă din Hennef".** Nu e, la drept vorbind, o școală în înțelesul strict administrativ, ci în înțelesul mult mai larg al locului unde educația — chiar nedeclarată — e la ea acasă, în mijlocul naturii visată de Rousseau, implorată de Pestalozzi și idealizată de moderni.

Cu două decenii în urmă, federația de fotbal a Renaniei Mijlocii, a ales o imensă pajiște, ca de castel elisabetan, pe valea rîului Sieg, la cîțiva kilometri doar de Bonn, în apropierea regiunii unde se face celebra cură a lui Kneipp, și în marginea unei păduri care se cațără pe dealuri, a construit primele instalații ale așezămîntului socotit și astăzi un Eldorado sportiv. Totul a fost gîndit la început pentru fotbal și am minți dacă n-am recunoaște că de fapt fotbalul a rămas rege aici. În clădirea administrativă, cu cămin, cantină, săli de curs (cu instalații de traducere simultană), se țin și astăzi cursuri, seminarii, schimburi de experiență pentru antrenori sau arbitri de fotbal. În cartea de onoare am găsit și semnăturile cîtorva antrenori și arbitri români. Se țin aci și cantonamente pentru echipe de fotbal în pregătire centralizată. În epoca vizitei mele, peluzele și sălile școlii erau traversate sau parcurse de guregle participante la primul curs din R.F.G. de... antrenoare de fotbal !

În chiar mijlocul naturii, departe de orice zgomot urban, ferite de pericolul poluării, instalațiile de la Hennef sînt o mică minune. Stadioane, terenuri gazonate, piscine, trambuline se înlănțuie pe măsură ce școala s-a dezvoltat. Deosebită impresie face imensa hală (40x60 m) pardosită cu gazon artificial și dotată cu uriași pereți de sticlă încasabilă înspre care am fost invitat cu maliție să șutez un balon cu toată forța ! Aci se poate juca fotbal sub acoperiș, în toată voia, cu intenții tactice sau pedagogice.

Cu o asemenea dotare era firesc ca Școala de la Hennef să nu rămînă mult timp doar a fotbalului, ci să fie solicitată tot mai mult de diverse sporturi. Primele candidate, fără publicitate, au fost fireștile turile olimpice ale R.F.G. care au găsit aci posibilități ideale de antrenament. Și-au lăsat semnăturile aci scrimeri din Franța și luptători din Turcia, fotbaliști din Ungaria și boxeri din R.D.G., poloiști din Australia și jucători de hochei pe iarbă din Indonezia.

Administrația Școlii sportive de la Hennef, mereu preocupată de valorificarea instalațiilor excelente de aci, în tot timpul anului, fără așa-zise sezoane moarte, a inițiat o acțiune de un mare interes social și uman, înființînd cursuri de recuperare fizică pentru invalizii tineri. Am văzut oameni lipsiți de membre înotînd în bazinul rezervat lor sau jucîndu-se cu mingea, sub supravegherea instructorilor, într-o sală de gimnastică specială. Am rămas cu convingerea că prin exerciții, mișcare, jocuri, se redă acestor handicapați fizic nu numai o parte din capacitatea motrice, dar și o bună doză de bucurie de a trăi. Iată toate motivele pentru care am semnat cu plăcere în cartea de impresii a acestei admirabile școli sportive.

Victor BĂNCIULESCU

CEL MAI... TÎNĂR PENSIONAR DIN ZALĂU

Cutare ins parcurge anual 1 500 de kilometri pe jos. Vi se pare mult ? Nu, firește că nu. Ar fi cam patru pe zi. Nu vi se pare mult, pînă în momentul în care prezicăm că acest om are venerabila vîrstă de 70 de ani. Pensionarul **Grațian C. Mărcuș** — pentru că despre el este vorba — poate fi văzut duminică de duminică urcînd cu pași egali, calmele înălțimi ale Meseșului, acest „Munte Mic" al Zalăului.

— De cînd această pasiune, domnule Mărcuș ?

— De mult. Eram elev și un profesor, de matematică mi se pare, a organizat o excursie la ruinele cetății medievale de la Valcău. Țin minte că m-am integrat grupului, fără prea mare entuziasm. Dar nu asta contează. Ci faptul că atunci, în ziua aceea, pe lîngă o strașnică febră musculară, am descoperit dragostea pentru natură. Apoi, student fiind, am bătut munții Călimanului, Rodnei, Apusenii, nu mai vorbesc de repetatele drumuri Cluj — Cheile Turzii (adevărate delicii, nu glumă !). Am avut și cîțiva parteneri celebri : academicianul Emil Petrovici, profesorul universitar Ion Breazu.

— Prin urmare, de aproape 50 de ani vă rezervați cîte o zi pe săptămînă acestor lungi plimbări în afara orașului ?

— Nu. Acest lucru se întîmplă numai de 10 ani. Pînă în 1961, n-am avut un program de excursii riguros organizat.

— Iertați-mi curiozitatea, ce v-a făcut — totuși — să-l adoptați ?

— Profesorul de educație fizică Andrei Chiuhanu, nefiind străin de „obsesia" mea pentru turism, mi-a spus într-o zi că, dacă tot îmi place, de ce nu încerc să fac drumeție în cadrul unui program săptămînal, elastic organizat ? Fără îndoială, asta ar contribui la revenirea la normal a indicelui meu spirometric (în momentul acela 2 200). Atît mi-a trebuit. Am luat-o încet, dar sigur, spre... 30 de kilometri. Singur. Totdeauna singur. Prin zonele împădurite. Cu pauze mici. Cu exerciții de respirație. Și o mică gustare.

— Rezultatul ?

— Am ajuns să parcurg această distanță cu destulă ușurință. Dar, important este că m-am simțit dintr-o dată altfel, mai stăpîn pe mine. Acum suflu 2 800 ! Deși pensionar, am continuat să lucrez periodic în condiții excelente.

— Este limpede : dv., domnule Mărcuș, ilustrați convingător, clasic am zice, ideea de practicare a exercițiului fizic, în scopul nobil și exclusiv al consolidării sănătății. Vă rugăm să ne spuneți cîteva cuvinte despre felul în care vedeți dv. relația exercițiul fizic-sănătate ?

— Am să încep prin a aminti cuvintele strălucitului medic Iuliu Hațieganu (cărțuia i-am fost colaborator cultural la Societatea „Astra" din Cluj). Regretatul savant obișnuia să spună : „22 de inși fac sport și 22 000 de inși privesc, sînt spectatori. Nu ar fi mai firesc, mai logic, să inversăm cifrele ?" De fapt aceste cuvinte ilustrează plastic pătrunderea exercițiului fizic în rîndul maselor. Și nu este întîmplător că autorul lor a fost un doctor, un exemplar doctor. Desigur, nimeni nu mai contestă acum că exercițiul fizic practicat cu rațiune înseamnă, în fond, sănătate. Profesorul de educație fizică are în acest sens rolul decisiv: el trebuie să-i învețe pe elev să practice exercițiul fizic cu eleganță, dezinvoltură și convingere. Să nu se înțeleagă de aici că aș fi împotriva performanței. Dimpotrivă, eu sînt un mare admirator al acesteia. Dar, cum să vă spun, nu putem să-i facem pe toți campioni. Putem, însă, să-i facem pe toți oameni adepți ai practicării exercițiului fizic, indiferent dacă aceasta se cheamă gimnastică, atletism, înot sau drumeție...

ADRIAN VELICHI
redactor la ziarul „Năzuința" din Zalău
Foto : Fery DEAK

CE SPORT PREFERAȚI ?
— micro-anchetă —

Educatoarea : Fotbalul, fiindcă, uneori, mingea este pusă la... colț !

Carieristul : Triplusaltul. Sari dintr-o dată cît alți săritori de trei ori !

Preșcolarul : Boxul. Ca și mine, arbitrii știu să numere pînă la 10 !

Gură spartă : Alergările în care se duce... ștafeta !

Colecționarul de antichități : Hocheiul pe gheață, sportul cu... patină !

Chimistul : Rugbyul, că se bazează pe... transformări !

Gurmandul : Firește, tenisul de... masă !

Retrasul : Popicele. Acolo mai vezi și... izolate !

Adeptul lui Bachus : Dirt-track-ul, singurul sport la care se permite folosirea... alcoolului !

Umoristul : Numai cursele auto pe pistă de... sare !

Radu POP

DUMINICA TRECUTA PE „REPUBLICII"

— Să-ți pasez ? Cîntă-mi strofa întîia din imnul clubului, să văd dacă ești de-al nostru ! ! !

Desen de : S. NOVAC

ADEVĂRURI

Plăcerea de a vedea în urma ta mulți inși nu-i atît de mare ca durerea de a vedea pe vreunul înaintea ta.
SENECA

Patinajul este nobila artă cu ajutorul căreia poți traversa, pe tălpi înaripate ca cele ale zeilor lui Homer, mările devenite solide.
GOETHE

Și după un mars îndelungat a reușit, în sfîrșit, să ajungă din nou de unde a plecat.
WIESLAW BRUDZINSKI

Iliada este istoria unei echipe glorioase plecate să joace în deplasare.
ORESTE del BUONO

Teme-te de cel care se teme de tine, măcar de-ar fi o muscă și tu un elefant.
SAADI

La Facultatea de educație fizică din București

TRADIȚIA A FOST CONFIRMATĂ !

În urmă cu cîteva zile, am asistat în Aula de la „Drept" la un interesant program susținut de studenții Facultății de Educație Fizică, din cadrul Institutului Pedagogic București, cu ocazia „Zilei facultății".

Devenită tradițională, această festivitate a viitorilor profesori de educație fizică a constituit, ca în fiecare an, o adevărată demonstrație a pregătirii multilaterale de care dispun dascălii sportivi de mîine. Rînd pe rînd, studenții au etalat adevărate virtuți interpretative, la ansamblul coral (dirijat de cunoscutul antrenor de gimnastică lector Petre Dungaciu), la dansuri populare, recitări, muzică ușoară și populară. Cele mai atractive puncte ale serii le-au constituit, însă, fără discuție, ansamblurile de gimnastică sportivă și modernă, care au prezentat exerciții originale, perfect sincronizate și deosebit de spectaculoase. Momentele vesele, optimismul și entuziasmul caracteristice tinereții au culminat cu impresionantul „Gaudeamus igitur", intonat de întreaga sală, „artiști" și spectatori, profesori și studenți !

Iată, deci, că Facultatea de Educație Fizică, care a împlinit, nu de mult 10 ani de la înființare, confirmă seriozitatea și pasiunea cu care se pregătesc viitorii profesori de educație fizică !

MAREA ÎNTÎLNIRE A DECATLONIȘTILOR

În 1968, la campionatele internaționale ale României, atletul clujean Andrei Șepci a contractat una din cele mai prețioase cunoștințe ale sale : decatlonistul american Bill Toomey, viitorul campion olimpic din Mexic și inițiatorul de mai tîrziu al unui centru internațional pentru pregătirea decatloniștilor, centru ce funcționează azi în California, la Santa Barbara.

Menținută prin corespondență, relația Toomey-Sepci s-a transformat ulterior într-o adevărată afecțiune, din moment ce olimpicul Bill avea să-i lanseze lui Andrei invitația de a veni în S.U.A. pentru a lucra în centrul decatloniștilor.

★

Și astfel, la 21 februarie 1971, de pe aeroportul Otopeni, atletul Andrei Sepci își lua zborul spre Santa Barbara, deschizînd, cu acest moment, și jurnalul de călătorie, expediat ulterior antrenorului său, Marian Pășcălău. În primele două zile : escalele la Praga, Amsterdam, zborul deasupra Oceanului, popasurile la Montreal, New-York, Los Angeles și cunoștința cu Mary Toomey — soția lui Bill — în care Andrei recunoaște pe celebra pentatonistă Mary Rand, sosită, împreună cu campionul irlandez Louis Jurdan, să-l întîmpine pe oaspetele român. Discuția s-a închegat ușor, pentru că Andrei este absolvent al Facultății de engleză, iar Mary Rand Toomey este o gazdă amabilă, dispusă să scuze eventualele abateri de la normele limbii lui Shakespeare.

...„Inițial, am stat la Bill, în Goleta, o suburbie a orașului Santa Barbara. Am rămas aci pînă cînd Bill mi-a aranjat o slujbă și mi-a închiriat ocuparea unui mic apartament".

...„Primele contacte sportive s-au produs chiar a doua zi, pe stadionul Universității Santa Barbara (U.C.S.B.), unde m-a condus Jurdan. Ele au fost : recordmanul Angliei, Barry King, Sam Adams, antrenorul echipei de atletism a U.C.S.B., Gerry Moro, fost campion canadian, actualmente asistentul lui Sam Adams și alți decatlonișți sosiți aici precum Gordon Steward (Canada), Jose Carena (Venezuela) și Dann Denach, ultimii doi și studenți la universitatea din localitate".

Înălțimea este una dintre probele favorite ale clujeanului Andrei Sepci
Foto : Călin CREȚU-Cluj

...„Stadionul seamănă foarte mult cu cel studențesc din Cluj, astfel că numai lipsa Someșului mă face să nu mă simt acasă. El este destinat exclusiv pentru atletism, sectorul de înălțime fiind chiar în centrul lui.

U.C.S.B. mai are un teren de rugby, unul de baseball, 4 pentru baschet, 12 pentru tenis de cîmp, o sală de atletism de 50 m/30 m și vestiare pe ramuri sportive, plus un centru de tratament terapeutic (cu 2 bazine pentru masaj subacvatic, frigider special care produce gheață pentru tratamentul contuziilor, aparat pentru ultrasunet)".

...„Pregătirea mi-am axat-o pe dezvoltarea forței și rezistenței specifice (n.r. conform indicațiilor date de antrenorul M. Pășcălău) **și pot să „raportez" că la majoritatea procedeelor folosite în antrenamente am obținut valori crescute față de cele înregistrate acasă"...**

...„Aici, aspectul competițional este inedit, centrul lui Bill organizînd la sfîrșitul fiecărei săptămîni, cîte un concurs la care sînt invitați decatloniști din toate statele, ei înscriindu-se la probele pe care și le aleg, concursurile cîștigînd astfel aspectul unor antrenamente de destindere. Și eu am participat la cîteva și rezultatele au fost mulțumitoare : o victorie la 70 yarzi garduri, două locuri doi la înălțime, punctaje bune la suliță, lungime și greutate".

În alte corespondențe, Andrei relatează lucruri legate de regimul lui de viață, de îndeletniciri, de specificul locului. Aflăm astfel, că, proaspătul absolvent al universității clujene a fost pus în legătură cu un profesor de la Universitatea Santa Barbara care îi supraveghează pregătirea pentru diploma de stat, că, în același scop, colaborează cu un grup de studenți din Haway, aflați în același stadiu cu studiul limbii engleze, că în casa lui Toomey și-a putut cultiva pasiunea sa : chitara — amfitrionul fiind și el sclavul acestui instrument —; că se produce în public cu unele compoziții proprii; frecventează Health Food Store, magazin cu mîncare sănătoasă, cu alimente și băuturi speciale pentru sportivi, foarte bogat în vitamine; orele de masă sînt 10 (dejunul) și 19 (cina) — prînzul constituindu-i un sandwich bogat — prelungindu-se astfel ziua de lucru și facilitînd ca ora de culcare a sportivilor să fie 22.

...După cum aflăm, una dintre preocupările Camerei Comunelor — organism compus din oameni cei mai influenți din oraș — este să facă din Goleta (suburbie a Santei Barbara) centrul decatloniștilor din toată lumea.

...Și, descoperindu-i pe Bill, Andrei ne comunică tentativele acestuia de a smulge forului internațional aprobarea pentru organizarea anuală a unui campionat mondial al decatlonului, scopind, astfel, această dificilă probă din izolarea în care se află.

Nușa DEMIAN

RĂSPUNDE Ion Fostaru

SEBASTIAN LUPU, TIMIȘOARA. „La jocul de rugby, în cazul cînd mingea este trimisă, din acțiune, cu piciorul, între cele două bare, sub bara transversală a porții, ce se întîmplă ?" Nu se întîmplă nimic. Dar, unul din jucătorii echipei aflate în apărare, trebuie să „culce" imediat balonul, după care acesta va fi repus în joc de la linia de 22 de metri. E preferabil, însă, ca rugbyștii să tragă peste bară, și/ fotbaliștii sub ea, în gol. Nu știu cum se face, dar de cele mai multe ori se întîmplă invers !

GHEORGHE ISTRATE, COMUNA MATCA. Dacă ne referim la meciurile dintre primele echipe ale României și Ungariei, la fotbal, nu deținem nici o victorie asupra fotbaliștilor maghiari. O singură dată, am întrecut, de fapt, națională Ungariei, dar cum partida s-a desfășurat sub titulatura București — Budapesta, ea n-a putut fi înscrisă în palmares. Păcat ! Dar poate că nu-i departe ziua cînd vom repeta rezultatul, schimbînd însă titulatura !

GHEORGHE VORCEANU, ANINA. Steagul roșu Brașov a participat la trei ediții, ale „Cupei europene a tîrgurilor". La ediția 1965—66 a avut ca adversară pe Espanol, cu care a susținut trei meciuri. Brașovenii au pierdut cu 3—1 în deplasare, au cîștigat cel de al doilea meci cu 4—2 (pe atunci, nu era folosită formula de departajare prin dublarea golurilor înscrise în deplasare, în situații de egalitate la puncte și la golaveraj, după două meciuri), dar, în mod neașteptat, în cea de a treia partidă, decisivă, jucată la Brașov, au pierdut cu 1—0. Di Stefano n-a jucat în acest meci, la Espanol.

NELU GROZAVU, OCNA MUREȘ. 1) Atleta Cornelia Popescu este bucureșteană. Vîrsta ei ? Splendidă ! 21 de ani !) 2) **„Eu susțin că dacă un portar, la fotbal, degajează din careul de 16 metri, pînă în poarta adversă, și mingea intră în poarta respectivă, atinsă sau nu de portar, este gol. Colegii mă contrazic".** Nu trebuie să vă supărați. Farmecul fotbalului constă și în contrazicerile dintre iubitorii lui ! Golul este perfect valabil, dacă degajarea portarului s-a produs în urma unei faze de joc, la care el a prins mingea. Dacă, însă, e vorba de o repunere a mingii în joc, după un șut de poartă, și mingea degajată direct de portar se oprește în plasa adversă, consecința este o banală lovitură de la poarta în care a intrat balonul...

M. S., CONSTANȚA. „Iată-mă în fața unei coli de hîrtie și scriind pentru prima oară unui ziar. Mă numesc M. S. și sînt elevă în clasa a X-a. Am o colegă care iubește fotbalul, la nebunie. Se numește E.A., dar noi o strigăm „Dumitrache", deoarece e blondă ca și F. D. și iubește, poate chiar mai mult decît el, fotbalul. Ea ne-a insuflat întregii clase dragostea pentru acest sport, și abia așteptăm să se înființeze și la Constanța o echipă feminină de fotbal. De ce, oare, mai există rezerve în această direcție ? Dar, deocamdată, vreau să vă rog ceva (și nici măcar pentru mine) : un autograf, de la Dumitrache, pe care, la rîndul meu, să-l ofer colegii mele, care este și o eleva foarte bună (de curînd a luat doi „10")". Ca linie de conduită, mă derobez de la asemenea comisioane, care m-ar pune mereu pe drumuri, ținînd seama de numărul mare al celor care vor autografe de la Dumitrache. Dar, voi face o excepție, în cazul colegii dv., urîndu-i, în același timp, să devină cu adevărat un Dumitrache... femeiesc, căreia i se vor cere autografe ! Poate că îi va cere chiar... Dumitrache !

STAN CODREANU, BICAZ. „Vă rog să publicați ceva din aceste strofe sau epigrame". Dacă dv. nu știți ce sînt, noi cu atît mai puțin !

Ilustrații : N. CLAUDIU